

מיכה רווד זכרו לברכה קורות חייו

מיכה, אבא שלנו, נולד בת"א בשנת 1940 במהלך הפצצות מטוסי האיטלקים. נולד פג במשקל קילו וחצי. הוריו לא האמינו שישרוד, עטפו אותו בצמר גפן באינקובטור מאולתר, והוא שרד.

בגיל 6 עבר עם הוריו לקריית-ביאליק בעקבות הקמת מפעל אתא שאביו היה ממקימיו.

בקריית ביאליק למד בב"ס העממי.

בגיל 13 הצטרף לתנועת הנוער המחנות העולים והמשיך בלימודיו בקריית-חיים, שם חווה את תקומת מדינת ישראל ב-1948, ואת המערכה שהתפתחה על הגליל. חוויות אלה עיצבו את אופיו ואת המורשת שהנחיל לנו.

בשנת 1957 ייסד עם כמה נערים נוספים את גרעין "יעד" אשר היה אמור להשלים את קיבוץ רגבים. את ההכשרה עשו בקיבוץ כברי, ושם במהלך שנת ההכשרה, הכיר את אפרת, אז ילדת-חוץ במשק.

ארכיון קיבוץ כברי © Kibbutz Kabri Photo Archives

בשנת 1958 התגייס עם כל הגרעין לנח"ל ובילה זמן מה בהיאחזות הנח"ל בקציעות ולאחר מכן השלים שירות מלא בצבא. בשנת 1960 השתחרר מצה"ל והצטרף לקיבוץ רגבים. ברגבים עבד בפלחה ושימש מדריך במחנות העולים. לאחר תקופה של ריכוז תנועת המחנות העולים בת"א, יצא לקורס רכזי משק ושימש רכז עבודה בקיבוץ רגבים.

בשנת 1963 נשא לאישה את אפרת והם עברו לגור יחד ברגבים, שם חיו כשנה, ובשנת 1964 החליטו לעבור לכברי.

בשנת 1967 פרצה מלחמת ששת הימים ומיכה השתתף בכיבוש רצועת עזה. סיפורים רבים שמענו בילדותנו על מלחמה זו וגדלנו על תסכיתי המלחמה ואלבומי הניצחון.

במלחמת יום הכיפורים השתתף בקרבות על רמת הגולן ועל החרמון. בשלהי המלחמה עבר קורס הסבה לתותחנים, סיים קורס קציני מילואים ולאחר מכן שימש שנים רבות בשירות מילואים בחטיבת החרמון אשר היוותה עוגן מרכזי בחייו.

בכברי נולדו למיכה ואפרת: ירון, יריב, ענת, איתי והתאומים אלון ואסנת - משפחה גדולה ומאושרת.

מיכה שימש בתפקידים רבים בקיבוץ כברי, וביניהם רכז גידולי השדה, רכז הבניין, גזבר, מלווה משקי בהקמת קיבוץ רביד, מנהל מפעל עדירון, מרכז הבקר - ובשנים האחרונות האיש האמון על הקמת שכונת הבנים בכברי, ניהול תיק הקרקעות בקיבוץ וטיפול בשיוך הדירות.

מיכה היה אדם אוהב ומסור למשפחתו. בשנים שבהן חלתה אפרת טיפל בה במסירות אין קץ עד יומה האחרון, מנסה לגונן על כולנו מהמחלה הנוראה.

כאב היה תמיד משענת להתייעץ עמה. היה בקי בכל נושא, ותמיד שמח בהצלחת ילדיו, התעניין במעשיהם ודאג לכל מחסור.

בשנים האחרונות התקבצה המשפחה והילדים סביב כברי ועל כך הייתה גאוותו רבה. נבנו בתינו שלנו, של יריב, איתי וענת - ועוד 2 בתים נמצאים בימים אלה בשלבי תכנון אחרונים. אותם לצערנו הוא לא יספיק להשלים.

גם חביבה נכנסה לחייו ולמשפחתנו והשמחה ניכרה בפניו על השותפות שמצא.

כסב ל-15 נכדים היה פעיל ביותר, הן באחריות על ההסעות, הוצאת הילדים ולקיחתם מבתי הילדים, חוגים ובייביסיטר.

את אהבתו הרבה לטבע ולנוף ביטא יותר מכל ברצונו ללמוד, להכיר, להגיע ולגעת בכל דבר שאפשר. כך היה חבר בחוג לידיעת הארץ, השלים קורס בשימור אתרים, היה צוללן מנוסה ולא פיספס אף צלילה, גם לא ביום גשם קר, עם חבריו לסירה. רק בחודש דצמבר האחרון אמר: "לא באנו ליהנות, באנו לסבול. ולידיעתכם, מתחת למים תמיד חם יותר".

אהבתו הנוספת הייתה הטיולים. כך היה שנים רבות עם קבוצת הג'יפאים, אשר איתה טייל בכל פינה בארץ ובהמון מקומות נידחים בעולם – מהמדבר המערבי באפריקה ועד לסרי-לנקה במזרח הרחוק.

וכך גם הצטרף לחוג למשוטטים מיטיבי לכת, אשר את טיוליו נהג לפקוד בכל עת למרות הקושי ולמרות גילו ולמרות שניסינו "לעטוף אותו בצמר גפן" ולבקש ממנו להוריד הילוך, הוא תמיד אמר ש"את מה שאפשר לראות דרך הרגליים לא ניתן לראות משום מקום אחר", או: "אין עליות קשות, יש רק עליות שעושים אותן מהר מדי..."

כך, גם מצא את מותו בטיול רגלי אשר כל-כך אהב, במקומות שתמיד אמר שהם נוף בראשית. אולי זו הנחמה, שמצא את מותו באחד המקומות האהובים עליו, נחל צאלים, מוקף נוף בראשית חבוק בזרועות חבריו למסע הארוך אשר תם בטרם עת.

יהיה זכרו ברוך.

אבא - דברים לזכרו

"אבא", או "סבא מיכה", כמו שנהגנו לקרוא לך בשנים האחרונות –

קשה לדבר עליך בלשון עבר, כי הרי רק ביום חמישי קבענו את לוח הפגישות הקרוב: הנהלות, חוגים לילדים, מי לוקח מתי ולאן, פרמיירה בלהקת המחול, טיפול בניירת של הבית ועוד.

כל-כך הרבה עוד רצינו להספיק. הרי אתה עוד צעיר ואפילו יפה, עם הקרחת הנוצצת!.. רצינו לעשות ביחד עוד טיול של הג'יפאים והבטחתי לך שבקיץ אני חוזר ומצטרף לצלילות, כדי לשמור עליך... סיכמנו שהשנה נקנה ביחד רכב-שטח בשביל הטיולים שכל-כך אהבת.

כל-כך הרבה דברים נקטעים כאשר אדם כמוך הולך... נדמה כי כאשר אחד כמוך הולך משהו נגדע ומפסיק להתקיים. ואני יודע שצריך להמשיך, אבל זה קשה מאוד, ממש מייסר.

הנכדים שגדלים ולא תראה אותם הולכים לבית-הספר, לצבא, מתחתנים ומביאים נינים לעולם; לא תהיה נוכח בשמחות או בעצב; לא נוכל להתבדח על נושאים שאהבנו לדבר ולהתווכח עליהם, אבל תמיד לדעת שיש לנו אחד את השני.

קשה לחשוב על ציוד הצלילה המיותר התלוי לייבוש דרך קבע בכניסה למשרדך, על הקטנוע שעומד דרך קבע מול משרדך, הנאומים שהיית חוצב לנו על הקיבוץ ועל חשיבות ההמשכיות שלו, ההתלהבות שלך מהשלמת בניית שכונת-הבנים ואיכלוסה, סוג של גאוות-יחידה בעבורך.

אבא, אני יודע שהרבה מהחיות שלך בשנים האחרונות היה בזכות **חביבה**, שאותה מצאת כמשענת ושותפה-לדרך, לאהבת הנכדים, לאהבת הטיולים ולחיים.

בשבילי, אבא, ואני מניח שגם בשביל אחיי, היית יותר מכול – אבא אוהב, שומר ומגן. בשביל נכדיך היית דמות של סבא-כל-יכול שכזה: נוסע על אופניים ועל טוסטוס, נוהג בג'יפ וצולל – מלא-חיים ועשייה. כך גם מצאת את מותך, במקומות שאהבת יותר מכול, בינות הצחיח והמלוח וספר המדבר.

ואולי עכשיו, כאשר אתה נח במקומך האחרון, תוכל למצוא מרגוע ולהסתכל ממעל, ולראות את כל מה שאהבת ממבט הציפור. כי בסוף, זה המבט הכי טוב שאפשר לקבל על העולם הזה.

שכב במנוחה ושמור עלינו, לצד **אפרת** שכל-כך אהבת.

אוהב, יריב

סבא

סבא, אנחנו מתגעגעים אליך. היית סבא נהדר. מקווים שכיף לך בגן עדן ומתגעגעים אליך מאוד. תהיה חסר לנו מאוד בארוחות שישי וגם בליל הסדר. תמיד היית חלק גדול מחיינו ועכשיו עוד יותר.

נהנינו מאוד איתך וכשמענו מה קרה - בכינו.

היית צוללן מדהים והבאת לנו דגים טריים כל שבוע. אנחנו מקווים ויודעים שתשמור עלינו מלמעלה.

אהבנו את הסיבובים על הקטנוע, אהבנו לטייל איתך ברחבי ישראל כל סוף שבוע. היית סבא צעיר ומגניב, כזה שאפילו על סטריטר נוסע.

תמיד כשנחשוב עליך נחשוב על הסברסים, החלבה במשרד, ועל סבתא אפרת.

זה לא פייר שהשארית אותנו לבד להתמודד עם העולם וברחת לך למקום טוב יותר בלי לקחת אותנו.

היית סבא סבבה ותמיד תישאר.

נאהב אותך לתמיד ואף פעם לא נשכח.

הנכדים

מיכה יקירנו

כל-כך אהבנו אותך. היית האח האחד-עשר שלנו. ביחד עברנו פרק חיים שלם, עם המון שמחות והעצב הגדול ההוא. תמכנו האחד בשני והשתדלנו להיות חזקים לאורך כל הדרך. אתה היית זה שידע להביע את הרגש והכאב וגם להישאר הגיוני וחזק אל מול המציאות הבלתי ניתנת לשינוי.

היית האיש החם, הנבון, נעים ההליכות, החבר הטוב ואיש המשפחה הנהדר. היית הבעל, האבא והסבא הכי טוב שאפשר לדמיין. ליכדת סביבך משפחה מפוארת שכולה מתכוננת לבוא ולגור בקירבתך. לכן זה כל-כך לא מתאים שהלכת עכשיו – אמנם בדרך שרצית: זקוף, בתוך טיול שכה אהבת, אבל כל-כך מוקדם, מוקדם מדי. אנחנו כבר מתגעגעים אליך מאוד.

נוח בשלום על משכבך.

ציפי (אחותה של אפרת רודד ז"ל)

הספד למיכה

כל ימיו היה מיכה אדם מגויס. נכון היה למלא משימות שהקיבוץ הטיל עליו – כזה היה. עם מיכה היו לי יחסי עבודה ורעות שנים רבות. עוד בענף הבקר, כשהיינו לחוצים וצריכים לגייס כוחות לצורך העברת עדרים או לחיסונים – מיכה היה הכתובת שפנינו אליה והוא תמיד נענה, נרתם וסייע בלי חשבון.

כאיש הקרקעות של כברי, מיכה עשה לנו שירות גדול ורב. בשליחותנו טיפל ודחף, בחיוניות בלתי נלאית וברוח טובה, נושאים רבים מול גופי תכנון ומול הביורוקרטיה של רשויות המדינה - ובהצלחה גדולה. והראיה היא - שכונת הבנים, אזור התעשייה, שיוך הדירות לחברים ועוד.

כמרכז משק הרביתי להיוועץ בו ולהטיל עליו משימות מגוונות, שהוא נענה להן בשמחה, וכמוצא שלל. כך הוא טיפל וקידם והביא לסיומם של נושאים רבים.

בחברת אנשים, כשהייתי מציין בהומור שמיכה כבר בן 72 היה מזדרז לתקן באומרו שהוא רק בן 71.5. כשהיינו לבדנו והייתי 'יורד' ועוקץ אותו, הוא היה מחייך ועונה לי: 'אתה קשקשן צמרת'. כששאלו והייתי עונה ברצינות ובביטחון היה מרים גבה, מקמט את מצחו ומטה ראשו כאומר – אתה בטוח? ידעתי שספקנותו נשענת על ניסיון חיים וידע, והיא גרמה לי למחשבות נוספות.

מיכה היה סקרן וגילה התעניינות רבה בקורה בתיק העסקים שלנו, נהג להצטרף מידי יום לארוחת בוקר עם חברינו במטע ומפעם לפעם ביקש להיות נוכח בישיבות הנהלת כא"נ כדי להיות בעניינים, שמא יחמיץ איזו התרחשות חשובה. בישיבות נהג לנוח מעט ולתפוס תנומה קלה, דבר שלא מנע ממנו להיות בעניינים...

הדרך שבה הלך מאיתנו אופיינית לאיש הפעלתן הזה, והחלל שהשאיר כבר מורגש, גדול ומכאיב. בשם כברי אני רוצה להודות לך, מיכה, על שירות מצוין, רב שנים וערך שתרמת לקיבוץ – תודה!

ירון אלבוים

עם לכתו

למיכה,

אני מדברת אליך ישירות, כי עדיין לא מעכלת שאינך. הכרתי אותך הרבה לפני שנכנסתי למשפחה שלכם. זוכרת טיול לסיני, שחנה צוקרמן ואני הצטרפנו אליו. זה היה טיול עם הגרעין שהיה בכברי, ואתה, מיכה, הדרכת בו. הו, איזה טיול מקסים היה זה. התמוגגתי ממש, ואז גם ראיתי מי אתה... הרי טיולים ואתה – חד הם.

לצערי מצאת את מותך בפתאומיות במקום אהבתך הגדולה.

אולם מעל הכול – המשפחה. רבות והרבה ביליתי לצידך בקרב המשפחה, וגם ראיתי מהצד: משהו עם מלוא החום, אהבה, דאגה, אכפתיות והכול.

אתה עם אפרת ז"ל – ומאוחר יותר עם חביבה – נתתם לכולנו דוגמא.

חסר – ואיך – בלעדיך.

יהי זכרך לעד.

+ + + + +

ראיתי ושמעתי את מאות האנשים שהצטופפו במועדון ובכניסה, בשקט וסבלנות, והאזינו לטקס לכבוד מיכה רודד ז"ל.

ובביתם של רחלי ויריב רודד לא פסקו הבאים במשך ימי ה'שבעה'. בזעף השמים וזרמי הגשמים באו לנחם, לעודד ובעיקר גם לשמוע על האיש ופועלו. באווירה נינוחה, וסבלנית, בני המשפחה, משפחתי היקרה, סיפרו והסבירו עוד ועוד, עם המפה של מסלול הטיול ותמונות. רבות, ורבים הביאו עמם מיני תבשילים ומאפים, והיו גם שהביאו עמם דברים-טובים קנויים. מחמם ומרומם לראות ולחוות את התופעה הזאת: אנשים פשוט מתעלים.

אני רוצה להודות מעומק נשמתו לכולכם, וגם לאלה שבאו מבחוץ. ובמיוחד להודות לבני משפחות רודד וכרמונה.

רותי שושני

קצין וג'נטלמן

מיכה רקושי.

כך, בשם זה, הגיע לגדוד המילואים שלנו – ומייד הפך למיכה רוּדד. דמות חיובית, חדורת מוטיבציה.

הייתי חבר טוב שלו, ולימים גם מפקדו. מיכה, כמה שזה מתאים לאופיו, התנדב לעבור קורס קציני מילואים, והתקדם עד תפקיד מפקד פלוגה.

זכור לי שביקרתי אותו בקורס הקצינים. מפקד הקורס קרא לנו ואמר – 'הבחור הזה מביא הרבה כבוד ליחידה שלכם'. מיכה היה קצין וג'נטלמן. מפקד קשוח וקפדן, אבל גם חבר להתרועע.

יחד שירתנו כ-20 שנה במילואים בצנחנים, ועוד פרק זמן נכבד בחטיבת החרמון. גם כשכבר היו לו שישה ילדים ויכול היה על-פי חוק לקבל פטור משירות מילואים, מיכה לא ניצל זכות זאת והתנדב להמשיך ולשרת איתנו. כזה היה מיכה.

חברותנו נמשכה גם כשנפרדו דרכינו מהמסגרת הצבאית.

אני נפרד ממך בשם כל חיילי הגדוד שמוקירים אותך.

נוח בשלום על משכבך.

אורי אבני, המג"ד של מיכה

